

פרשת אחרי מות - תשס"ג

שרון ברקת

זו הראשונה מבין שלוש פרשיות, שנתנו את שמם לביטוי שהפך לפתגם: אחרי מות - קדושים - אמור. 'אחרי מות, קדושים אמור!' מבקש להיטיב עם האדם, או לפחות עם שמו, אחרי מותו. מול אמירה זו אני מעדיף את הבקשה לאמור את הדברים אל האדם בחייו, ולא רק על האדם אחרי-מות. ומכיוון שרובנו איננו קדושים, לא בחיינו ולא אחריהם, הדברים שצריכים להיאמר הם כל מה שיש בליבנו, ולא רק מה שהיינו בוררים כדברי הספד.

מִוְתֵי אִישׁ

חיים נחמן ביאליק

אחרי מותי ספרו ככה לי:	וצר מאד, מאד!
"היה איש - וראו: איננו עוד;	כל-ימיה זעה נימה זו,
קדם זמנו מת האיש הזה,	דומם זעה, דומם רעהה,
ושירת חייך באמצע נפסקה;	אל-מזמורה, דודה גואלה,
וצר! עוד מזמור אחד היה-לו -	פמה, צמאה, עגמה, נכספה,
והנה אבד המזמור לעד,	כאשר יעגם לב למזמן לו;
אבד לעד!	ואם-התמהמה - בכל-יום חפתה-לו
	ובנהימה טמירה שועה-לו -
	והוא התמהמה אף לא-בא,
	אף לא-בא!
	וגדול מאד, מאד הפאב!
	היה איש - וראו: איננו עוד,
	ושירת חייך באמצע נפסקה;
	עוד שיר מזמור אחד היה-לו,
	והנה אבד המזמור לעד,
	אבד לעד!"
אחרי מותי ספרו ככה לי:	וצר מאד, מאד!
"היה איש - וראו: איננו עוד;	כל-ימיה זעה נימה זו,
קדם זמנו מת האיש הזה,	דומם זעה, דומם רעהה,
ושירת חייך באמצע נפסקה;	אל-מזמורה, דודה גואלה,
וצר! עוד מזמור אחד היה-לו -	פמה, צמאה, עגמה, נכספה,
והנה אבד המזמור לעד,	כאשר יעגם לב למזמן לו;
אבד לעד!	ואם-התמהמה - בכל-יום חפתה-לו
	ובנהימה טמירה שועה-לו -
	והוא התמהמה אף לא-בא,
	אף לא-בא!
	וגדול מאד, מאד הפאב!
	היה איש - וראו: איננו עוד,
	ושירת חייך באמצע נפסקה;
	עוד שיר מזמור אחד היה-לו,
	והנה אבד המזמור לעד,
	אבד לעד!"